

Ukázka z knihy Tihaméra Tótha Kázání.

Využij život.

Tento život je krátký, tento život je důležitý, využijme ho tedy dobře, využijme příští roky skutečně dobřeš

Naši předkové rádi oblékali duchovní pravdy do formy názorných vyprávění. Tak také vzniklo jedno vyprávění o prostém, chudém muži, který sedí o silvestrovské noci sám ve své chýši. Když bije půlnoc, objeví se náhle anděl a klade před něj pytel plný zlata se slovy: „to všechno ti patří. Užij toho dobře. Buď s tím šťasten!“ Anděl zmizí a muž zpočátku se nemůže vzpamatovat, neví jestli bdí nebo spí. Když ale nakonec vidí, že to není žert, řekne si: s těmito penězi zaplatím nejdříve své dluhy a s ostatními, co zbudou, budu rozumně hospodařit.

Nevidíte, bratři a sestry, že tímto chudobným mužem jsme vlastně my? Zbytek života, který nám Boží prozřetelnost přisoudila, má velkou cenu, je to obrovský poklad. Co s tím máme počít? Zaplatíme nejdříve naše dluhy a co nám ještě zbude, s tím chceme rozumně hospodařit.

Můj další život využiji v první řadě k tomu, abych vyrovnal své dluhy: ty mnohé dluhy, které jsem si v uplynulém životě udělal u Boha. „Dost mnohých zaplatí v druhé polovině svého života chronickou nemocí za to, čím v první polovině svého života hřešili“ to prohlašuje jeden zkušený lékař. Tuto myšlenku doplňuje křesťanství když nás učí: Ve svém životě po smrti zaplatí lidé za to, jak ve své životě před smrtí hřešili.

Jak musíme proto Bohu děkovat, že nám nabídl příležitost k vyrovnaní dluhu, k obrácení, k pokání, ke zpovědi – ještě tady, v tomto životě na zemi. Ach, jenom abych nikdy neřekl: Ale já mám na to ještě čas!

Máš ještě, bratře, čas? Klamou nás hodiny. Ukazují každý den čas, který leží před námi; avšak zmizelé minuty se nikdy už nevrátí zpět ! Čas nezůstane nikdy stát: „tak mnoho dní ze svého života jsme prožili, právě s tak mnoha kroky jsme přišli blíže ke svému cíli. Čím vyšší je náš věk, tím kratší ještě je náš zbylý život“ (sv. Řehoř). „Bratři, hleďte

přesně na to, jak putujete, ne jak nemoudří, nýbrž jako moudří. Využijte čas“ (Ef. 5,15).

Máš ještě čas? 24. Prosince 1933 přihodila se blízko Paříže hrozná vlaková katastrofa, která přivedla víc jak 200 lidí – mezi nimi mnoho dětí, které se vracely z prázdnin - náhle před Boží soudnou stolicí. Na místě neštěstí byly koleje plné rozbitých dětských hraček. Ale asi nejotřesnější nález bylo krví potřísněné školní vysvědčení, na kterém stálo hodnocení nešťastného hochy: „je velmi chápavý, inteligentní, pilný, má před sebou velkou budoucnost.“ Také tento hoch ležel mezi mrtvými. „má před sebou velkou budoucnost“ ...Ach, bratři a sestry, neříkejte nikdy, že máte ještě dost času!

Máš ještě čas? Víte, co by si přáli tito mrtví, kdyby se mohli vrátit? Zlato? Auto? Divadlo? Šampaňské? Ne! Pouze kratičkou píd' času. Ani ne rok, ani ne jeden měsíc! „Ach kdybychom měli k dispozici aspoň týden, abychom mohli zaplatit naše dluhy vůči Bohu!“ Bratře, sestro, zaplat' svůj dluh, co nejdříve v lítostiplné zpovědi!

Co mám tedy dělat se svým dalším životem, s pokladem, který mi dal Bůh do rukou? Nejenom zaplatit dosavadní dluhy, ale také s ním dobře hospodařit.

Pohlédni jen nazpět na svůj uplynulý život, jen na svůj poslední rok a polož si otázku: Můžeš s tím být spokojen? A dobře si rozmysli, co odpovíš!

Mnohý odpoví rychle: Já jsem spokojen! V tomto roce jsem udělal zkoušku dospělosti ... byl jsem oddán ... dostal jsem místo ... koupil jsem si malý domek ... mých úspor přibývalo.

Ach, všimni si přece! To všechno si sebou nebereš! A objevíš-li se takto před tvým věčným soudcem, zeptá se tě: „Co všechno jsi sebou přinesl? „Tak mnohé“ –řekneš ty. A otevřeš své ruce – jsou prázdné, strašně prázdné.

Ó, nechci přece tak hospodařit s časem, který mi byl přiřknut! Chci s ním rozumně hospodařit! Tak, abych mohl říci po každém stráveném dnu ve večerní modlitbě: Můj Pane a Bože, dnes jsem se nejen stal starším, nepokročil jsem jenom blíže ke smrti, nýbrž i tobě jsem se o krok přiblížil. O jeden stupeň jsem se stal lepším. Jednu chybu jsem vykořenil. O jeden tah se stal Spasitelův obraz v mé duši krásnější tj. jsem zralejší pro věčný život, jsem ho hodnější.

Pohled'te bratři a sestry, s tak povznášejícími a povzbuzujícími myšlenkami stojí křesťanský člověk proti neúprosné síle minulosti. Hořící svíčky v naší ruce stále více ubývá. Počet pozemských roků se vůči hledě zmenšuje. Život nám pozvolna uniká.

Údělem člověka je, aby šel dál: avšak ne do slepé tmy, nýbrž do otevřené náruče Boží.

Údělem člověka je, aby jeho životní tok vyústil: ale ne do prázdného rybníka, nýbrž do nekonečného oceánu věčného života.

Protože také dnes má svou platnost chvála, kterou přináší žalmista jako oběť Pánu Bohu: „Ty jsi to, který kdysi založil zemi a dílem Tvých rukou jsou nebesa. Zaniknou – Ty však zůstáváš věčný, rozpadnou se jako šat ... Ty ale zůstaneš tentýž, Tvé roky nekončí“ (Ž 101, 26-28).

Avšak pravdivými zůstávají také slova, která napsal sv. Pavel Thesalonickým: „Pán Ježíš se zjeví s plukem andělů z nebe v plamenech ohně a vykoná odplatu na těch, kteří se nepodrobili evangeliu našeho Pána Ježíše Krista. Budou pykat věčným zatracením, vzdálení od obličeje Pána a Jeho mocnému majestátu, až přijde v onen den, aby byl oslaven ve svých svatých a podivuhodně zazářil ve svých věřících“ (2Tes 1,7 – 10).

Život se podobá papírovým penězům: nemají hodnotu samy v sobě, nýbrž proto, že s nimi může člověk něco koupit. Nám je však nabídnuta možnost, abychom si její pomocí vykoupili věčný život. Možnost, nebýt připočítán k těm, kteří musí být odsouzeni spravedlivě odplácejícím Bohem k potrestání věčnými tresty, nýbrž k těm, které odměňující Bůh oslaví a přijme do své věčné říše. Amen.